

MÜREKKEP

Haziran 2022 Yıl:1 Sayı:1

Bayrampaşa Şehit Halil İbrahim Yıldırım Anadolu İmam Hatip Lisesi Yayınıdır

Şehit Halil İ.Y. AİHL
Adına İmtiyaz Sahibi Mustafa Okumuş

Yayın Yönetmeni Salih Özder

Editörler Betül Erdem
Maide Nur Tabaş
Yasemin Melike Öz

Yayın Kurulu Yazar Öğrenciler

Grafik Tasarım Şevval Dilara Kalafat

Çizerler Şevval Dilara Kalafat
Merve Küçükenez

Son Okuma Mustafa Okumuş

Adres Kocatepe Mahallesi Güm-
rük İskelesi cad. No:52
Bayrampaşa-İstanbul

T: [212] 640 9397

M: sehithalilibrahim@gmail.com

Sosyal Medya @/sehithalilibrahim

www.sehithalilibrahimyildirimaihl.meb.k12.tr

Bütün yayın hakları Şehit Halil İbrahim Yıldırım AİHL'ye aittir. gönderilen yazılar, illüstrasyonlar vb. yayınlanmasın yayınlanmasın iade edilmez. Gönderilen yazılarda editöryel değişiklikler yapılabilir. Yazılardan kaynak belirtilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

- 2 Afotik Lad
- 3 Seng-i Çeşmim Kitabesi
- 4 Yaşamak
- 6 Faylar
- 8 Santa Maria
- 9 Akılların Düğümü
- 10 Ilık ve Loş
- 11 Ayıtmak
- 12 Bilmem
- 13 Sanatkar ki
- 14 Aşığın Yolu
- 19 Nereye Bu Gidiş
- 20 Şiir Olmuş Şairlerin Şiirleri
- 21 İplik İğneden Geçinceyi Beklerim
- 22 Vişnenin Cinsiyeti
- 24 Bozkırın Tezkeresi
- 25 Pansumanlı Mektuplar 1: Fesleğen
- 26 Yakıcı Librasyon
- 31 Abartın Lütfen
- 34 Kadife
- 36 Ney İdim
- 38 Yaşam
- 40 Tükenmez

AFOTİK LAD

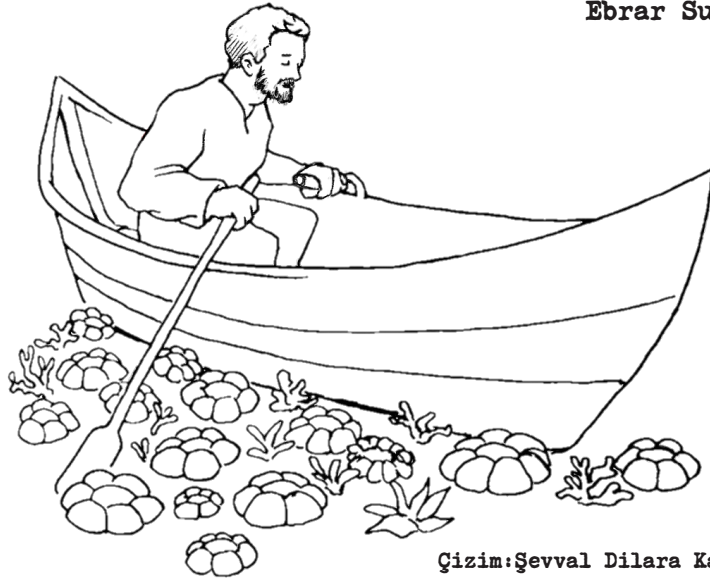
Zifiri sayenin prangasıyla çatışmaktayım. Yorgunum yüküm ziya-
desiyle ağır. Mecalimi yitirirken
mevsimler tagayyür halinde, takvimle-
rinse yaprakları solgun. Tahammülümün
yokluğundan korkmaktan korkar oldum.
Ada yeliyle yanına ulaşmak isteriz.
Ben ve seninle bahtiyar olmayı dile-
yen gönlüm.Gölgende kalmak hiç kolay
değil. Pencereden denizi takip etti-
ğim vakit, martıların kavga ederkenki
keşmekeşi gönlümdeki yerinin yanına
yerleşiyor.Öyle haykırış dolu ki bu
münakaşa kazanmak meşakatli. İnfial
birikmiş yaşamıma varlığının ihtiya-
cına muhtacım. Asumanı seyretmekten
kendimi alamazken bir yandan da visal
günümüzü düşünüyorum. Nikbin fikirler-
le doluyor belki de taşıyorum.

İhtiyarların sızılarını arkadaş
bilmesi gibi benimde güclükte yolda-
şım var. Derya misali sonsuz, mehtap
suretiyle aydınlık, ufuğa yakın bir
filiz timsali şeffaf,aydınlığı düş-
leyene yolcu, sükûnette deva bulana
dost :karanlık.Seveni azdır, doğru.
İrtihali unutturmadığı için nefret
siperine tutulur ahbap.Hani şu insa-
noğlunun ensesinde olduğu halde her

şartta unutkanlığa sığınıp uğruna
hiçbir uğraş vermediği hazin sondan
söz ediyorum.Ya da uğraş veren muh-
sin kulun korkmayacağı makam. Ayrıca
ben severim karanlığı onu. Her sı-
kıldığımda kapatırım: ışığı, kapıyı,
kendimi sarılıyorum sıkıca senin yerine
ona. Zerrelere hissedirim. Da-
marlarıma veya tükenmeyen yaşlarıma
sığınak ,engebeye düzlük olur.

Bazıları akıp gitmek ister dal-
gaların gelgiti gibi. Bu gelgit dal-
gada olmaz sadece.Bazen bir çocuğun
bayramda giyeceği giysiyi seçmesinde
kimi zamansa kendiküçük gölgesi bü-
yük şahsiyetsizlerin davranışlarında.
Görmesi basit . Gözlerine hakettiği
şekilde davranınca ele verir kendini.
Doysuzlukla doymayanların vicdan
savaşında cephe tutuşunun gerekçesi
bu. Zihninden süzülenlerin pik nokta-
sına varışdır karanlık.Anlayan sa-
yılıdır ki karanlık: cihana da hakim
olabilir göğe de . Kim bilir belki
de bedhahların kalbine. Yelken açan
denizi saran hasretimle, lüks kama-
rada mesken tutarcasına huzura ermeği
muhayyil ederken bilmekten yorulduğum
bir şey var, sensedim.

Ebrar Sultan Özdoğan

Çizim:Şevval Dilara Kalafat

Seng-i Çeşmim Kitabesi

Dört gözüm olaydı dostlar!

Bilirdim yar benden gitmiş

Dört gözüm olaydı dostlar!

Daha kelimem olurdu yazmaya

Dört gözüm olaydı dostlar!

Yalnız çeşme değil, hayrat olurdu üstelik

Dört gözüm dört çeşme olaydı

Görmezdim yar benden gitmiş

Dört gözüm dört çeşme olaydı

Çeşmeler çeşmimden akardı dostlar!

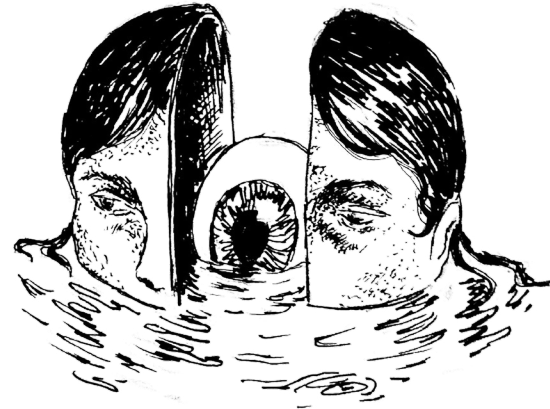
Çeşmeler çeşmim olaydı

Görmezdim yar sevdadan geçmiş

Yar benden utansın,

Çeşme olsa çeşmim, abdest absız kalırmış.

İnci Vildan Tuymaz

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

YAŞAMAK

Yaşamak buruk acılar arasında
Yaşamak bu gece de var

Buzdan esintiler esmekte
Bu boynu bükük hüzün şehrinde
Gözleri şarap bardağından kadınlar var
Yüreklere mil çekilmiş, ağdadan kadınlar
Hepsi mi merhamet ağlar geride kalanlara
Ancak gerilerde gecedan kalanlar var
Rüzgarla saklananlar damlarda gezinip
Birkaç yaşantının zirvesi var, görse sürünüyor yerlerde

Giz kokan ağaçlar misal
Dallarında beyazlardan elmalar
Yedikçe yaşatan
Yaşattıkça kan aklatan

Değdikçe sırtını kesen yalanlar var
Duydukça öldüren nağmeler uzaktan
Rüzgarıyla bulanana duygular kusar
Kararmış sırlar yazar kitaplar
Derinlerde uzanıp kıyılara sorarmış..
Hiç yaşamamış insanlar var
Keskinlik ızdırabında kavrulanlar
Hiç ölememiş masumiyetler var
Müzelerde çürümüş hayırlar var
-Yaşanmayı bekleyen yarınlar nerede?!
Ardında savaşılan umutlar var.
Bu ölümün kıyılarında yalanlar sana bulanmış.
Karaya oturan gerçeklerden acımak medet uman var!
Yüreği çöllerden olsa onun, kıymet yağmur muydu ki

Şu gaib ırgatlara bir yol gösterir miydi ki
Çatlak fikirliğin zikri Allah mıydı ki
Kurtuluş ölümün deli nehirlerinde aksın
Yerle yeksan olmuş şehrin,
Dönüp de bir bak, isterim
Ben sana bu topraklardan ne nimetler bahşettim
Mermerden eller altında döğölmeyi yeğledin

Yaşamak senin için artık her gece
Yaşamak senin boynunda doğranıp liğme liğme
Bugün senin için her şey
Her kıymet her yaşamak
Sana giden bu yollar artık basamak basamak
Kalmak ile gidememek artık bütün meselen
Ama
Meselen bilmekti önceden, inceden inceden
duyabilmekti
Görmek bütün bu kenti, değil gözün yüreğinle görmek
Görebilmekti her bakışında günahların servetini
Keşebilmekti günahkar ağızları, acımasızca ezip geçebilmekti

Gör bak duy anla
Çünkü artık sana kasvet var
Yüz beş gün ayrılık sana
Kırık bardaklarda şaraplar var
İçtikçe boğul içtikçe doğ

Yollarda artık kervanlar
 Ölü umutlar taşıyan kervanlar
 Artık bu yollarda ölümler hiç susmaz
 Artık onlara yaşamak var
 Özgürce yaşamak hiç dilemeden, dilenmeden
 Hiç merak etmeden ve göremeden
 Acıyı tadamadan yaşamak var
 Artık ölüm bakı sana o küçük sığıntılarda
 Ölümüyle yaşamak var ellerden irak
 Gerçekle iç içe olmak var, bir arada olamadan
 Tümüyle bu vakitler gidip gelse
 Saatler hep ölümü gösterecek sana
 Ayın ışığında dirinin yansımasında
 Kaybolup giden ölümler görününce
 Körler gibi karanlığa sarılıp
 Bağlanmış kalbini açıp duyanlar olacak
 Seslenip çığlıklarla, kesilip kalanlar olacak

Saatler bu vakitte ikindiye dayanır
 İkinci insanları yerlerde çatıştırır
 Nerede kötü nerede niyet
 Nerede yalan var ise orada fazilet
 Vakitler kanlı kemiklere dayanınca
 Mevlaya sorarsın,
 Hiç yürümeden yolun sonuna
 Hangi rüzgar attı beni bu günahkar kayıkla, bu ölüm kıyısına
 Hangi garip aç kalmıştı yaşamağa..
 Hani gaipten düşünceler sarınca insanı
 Sararır kaybolur giderdi..

Bu ölümler gezinir zaman zaman arafta
 Kimi zaman açlığa duyulan zandan
 Kimi zaman kaybolmuşluk olur zindan
 Bir zaman olup da sızılınca sisler
 Ölümler kalkıp koşmak ister
 Arafatta bir uçurum birikir bu gecede
 Yüz beş gün ayrılık düşünce dünyadan
 Ölememişler kalkıp dünyaya koşar
 Aciziyet, her yerde ve tek bir günde
 Masumiyet, yatan bir aşığın kalbinde
 Fazilet, yalan nerede olunca bakı
 Bu dünyaya inen kanlı gerçekler ayet olur
 Arafta insanlar ölümlere nefes olur
 Kor ateşler dünyaya yazılmış bir son olur

İpek Sezgin

Çizim:Şevval Dilara Kalafat

FAYLAR

Elindeki minik deftere,
Kırık kalemi ve titreyen elleri ile
Aklına düşenleri yazmaya çalışıyor.
Çantasının sırtında sebep olduğu acıyı
Ve midesindeki ağrıyı umursamadan yazıyor uzunca.
Koyu kahverengi faylara şiir yazıyor.
Tren gelmeden önce,
İki fay arasında oluşan su birikintisinin
Minik kıpranışlarına yazıyor.
Trenler gelip geçiyor.
Hiçbirine binmiyor.
Koyu kahverengi faylara şiir yazıyor.
Nihayet şiiri bitiyor.
Kopardığı kâğıdı gülümseyerek katlıyor.
Sonra rüzgâr esiyor.
Kağıt elinden uçuyor, uçuyor
Ve faylara düşüyor.
Gözleri dolu dolu bakıyor bir süre,
Faylardaki şiirine.
Çaresizlik içinde..
Üzülme diyor kendine.
Üzülme.
İşte şimdi şiirin,
Tam olmak istediği yerde.
Katran karası.

Trenler geliyor fayları bağırtarak.
Bazen yerleri sallayarak.
Karanlıktan gelen ses veriyor haberlerini.
Üşüyor musunuz?
Yoksa heyecandan mı bu titreyişiniz?
Nice yük taşır bu faylar.
Üzerindeki vagonlar,
Vagonlar içindeki insanlar,
İnsanların taşıdığı acılar..
Ah bu faylar, sayısız insan taşırlar.
Nehirlerce gözyaşı, bavullarca veda taşırlar.
Ah bu faylar, sayısız acı taşırlar.
Her binene sebep unutturup
Acısını sırtlanırlar.
Olur da dayanamazlarsa,
Ağlar mı faylar?
O yüzden mi titrer bu sular?
O kadar yüke,

Ağrır mı faylar?
Bu yüzden mi trenin her hareketinde bağırlar?
Paslanmaz mı faylar,
Bunca gözyaşına?
Bağırmaz mı faylar,
Bunca ağrıya?
Bir demir parçası olarak
İsyan etmez mi faylar?
Her gelen tren,
Yeni zıtlıklar demek faylar için.
Yeni vedalaşmalar demek.
Yeni buluşmalar, kucaklaşmalar
Yeni acılar demek
Ve yeni umutlar.
Her gelen tren,
Yeni sızlamalar demek faylar için.
Tuz bastığı yarasının
Tekrar açılması demek
Ve tekrar tuz basması.
Yarasının hiç dinlenmemesi demek.
Ama çokça dinlemesi duyguları..
Aşınmaz mı faylar,
Bitmeyen zıtlıklardan,
Sürekli sızlamalardan?
Artık bir şey hissetmez mi faylar,
Bir çiçek açıp
Bir veda taşımaktan?
Boğulmaz mı faylar?
Bu seslerden,
Bu insanlardan,
İnsanların acısından..

Yeni bir tren gelecek şimdi.
Vagonların altında ezilen faylarda,
Yeni acılar taşıyarak..
“Doğrusu ray değil mi €@u\$t bu kelimenin?
Sen neden fay dedin?”
Sadece benim bildiğim bir ayrıntı olarak kalsın.
Sonra benimle birlikte boşluğa asılsın.
Taşların arasından dahi,
Çiçek mi açar faylar?
Bunca taşa rağmen
Güneşlerini mi bulurlar?
Katran karası.
Faylardaki sarı küçük çiçek,

Saniyeler ile kaçırıp bir sonraki dakikaları sabırsızlıkla beklemen gibi.
Gelmeden önce yüzünü okşayan, saçlarına dalan meltemi gibi.
Gelmesini heyecanla beklediğin ama tünelin ucunda ışığını görünce
Tedirgin hissedip geriye çekilmen gibi.
Affedeceğim o soruları.
Çok sakın gideceğim ben.
Sarı çizginin hizasında durmayan kapı,
Beni geçip geride bırakan talihim gibi.
Olacağını bilip olmayacağına kafa yorman gibi.
Kendini yorman gibi, mahvetmen gibi,
Kendini kalıplara zorlaman gibi.
Güvende olduğumda dahi bir felakete endişelenmem,
Endişe dolu bir havuzda boğulmam gibi.
Bunların hiçbiri gibi olmayacak gidişim.
Sadece "hoşça kal." diyeceğim.
Kavga etmeyeceğim, geçmişi önüne sermeyeceğim.
Sorularına cevap istemeyeceğim.
Gördüğün en şiddetli sakinlik olacak.
Gördüğün en sesli sessiz gidiş olacak.
Şimdiye kadarki en uzun kısa veda olacak.
Hissizlik olacak sonunda.
Görüp hayal edebileceğimiz her şey gözlerimizde olacak.
Yıldızlarımız gözlerimizde olacak.
Biz seçip alacağız kendimize birbirimizden.
Gökyüzümüze koyacağız,
İstemediklerimiz bizde kalacak.
Anı olacak, olmayacak.
Yakacağız, kül olacak.
İçinde kalacak.
Suskunluğum içinde kalacak.
Paramparça gülümseyişim,
Affedişim içinde kalacak.
Vicdanımı rahatlatamayacaksın.
Çok içinde kalacak.
Bense tüm yüklerimden kurtulmuş
Olarak ineceğim bir sonraki durakta trenden.
Sonra raylara yanacağım.
Fay olacaklar bana.
Faylara ağlayacağım,
Dert olacaklar bana.
Çiçek açacağım.
(O kadar güzel olmasa da,
Çiçek açacağım ben.
Seni götüren trenin ardından
Faylardan.)
Gördüğün o sarı küçük çiçek,
Ben olacağım.
Faylarda.
Katran karası.

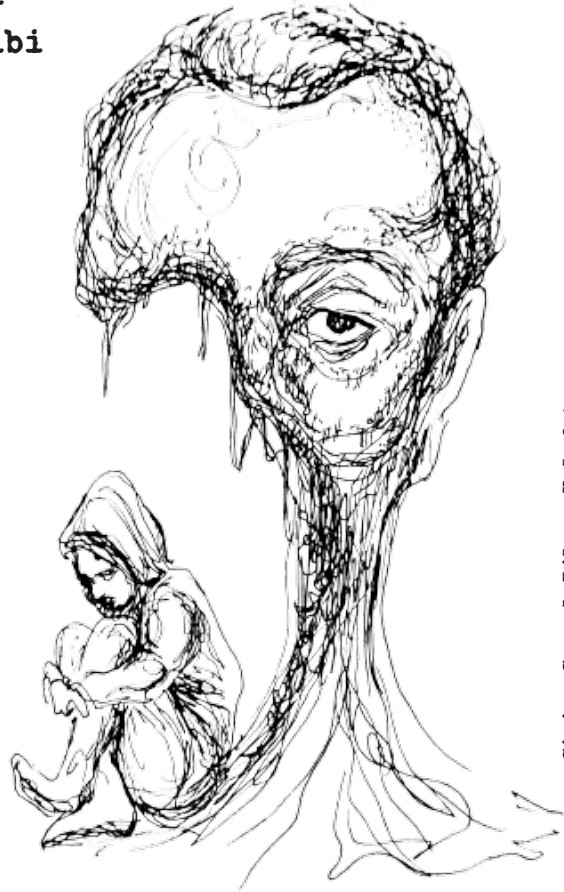
Faust us.

SANTA MARÍA

Üç maymun
Güzelmiş çirkin, yaşarmış ölü, korkakmış cesur
Eller bağlı, gözler bağlı, dil susmuş.
İki el iki ayak bir kuyruk
Koca kulaklar işitmeye buyruk
Bekler günün sonuna gelmeye buyruk
Bekler ölümden vazgeçmeye buyruk
Bekler kalbe sus demeye buyruk
Derde devaya, kanatsız kuşa ağlamaya
İnanmaya, görmediğine inanmaya buyruk
Bekler toprağın yağmuru beklediği gibi
Bekler pusuda düşman bekler gibi
Son an son sözü bekler gibi
Heyecanın terkini bekler gibi
Beş parmağın beşini
Üç maymunun üçünü
Santo'sunu Cristo'sunu
Bekler gibi bekler
Santa María

İnci Vildan Tuymaz

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

AKILLARIN DÜĞÜMÜ

Yıllar eksilirken ömür çarkından dönüp giden pervasız istikamet eskitir pandüller. Durak nedir bilmeyen akrep de suçludur fikrimce. Aynı dönüşümü arzulayan var mıdır bilmem. Akışkan yokuşlar sürüklemese hata bulvarına, degecek fikrim hakkı hakikate. Özlemlerle baş ediyorum. Her daim benimledir haykırmayı bekleyen ses tellerim.

Şahsıma dönecek tırmanış güç yetiriyor benim bile şaştığım sakinliğime. Cesur tavırlar sergilerken yürüdüğüm kimsesizlik beklemekte. Hâl böyleyken yetmiyor yetinmek. Salkımların sarkmadan çürümeye mahkum olucasına kahroldukları teslimiyet hâlindeyim umutsuzluğun galip geldiği anlarda. Evet, vaveylalarımın kulak veren yok. Balkır goncalara anlatırım derdimi. Derinlerde boşluk. Fezayı andırıyor. Özlüyorum, öz yorgun ben solgun. İki perde arasındır ömür. Yaş toprakları solumayı dilemekteyim. Köklerime inmeyi arzu eden nem ve diriye tek kelâm etmeyip ölümlümlü duyulan geç kalınmışlığın yansımaları olan çaresizlik ile ettikleri çiçekler bir nebze can verir toprağıma. Suyun ulaşamadığı topraksa üzüntüden kurumakta. Başlangıçtır ebedî gayeme durak. Sona mı erecek? Yoksa takva erlerinin direnişi göğümü delectek. Serin olur burası. Meltemlerin çetin yüzeyi soğuktur. Eksik olsa da asrımızda, esenlik nasıl harikulade

bir küme. Hacmine sınırdan ömür sürenleri değil sınıra toprak atanları sığdırır. Esenliği törpüleyen suçlular karşımdayım. Sitemkâr ifadeyle gündem nazarında yenilik sevmem. Yenilikçi değilim. Olmak ister miyim? Gelişmeyi severim. Durağanlığı sevmem. Durmak bilmem yolumda. Pasifliğe karşıyım. Tembellik düşmanım. Yenilik olmadan gelişme olur mu denilirse gayet olur azizim. Çünkü maziye hazletmek temizlik sayılmaz. Aynı istikamet üzere devam edildiğinde ilerleme kaydedilmez. Maksat geçmişteki yanlışlardan pay aldıktan sonra ilerlemektir şu an böyle olmadığından yanlış yaptırımlar peşinden sürüklenmek zavallılıktan başkası değildir.

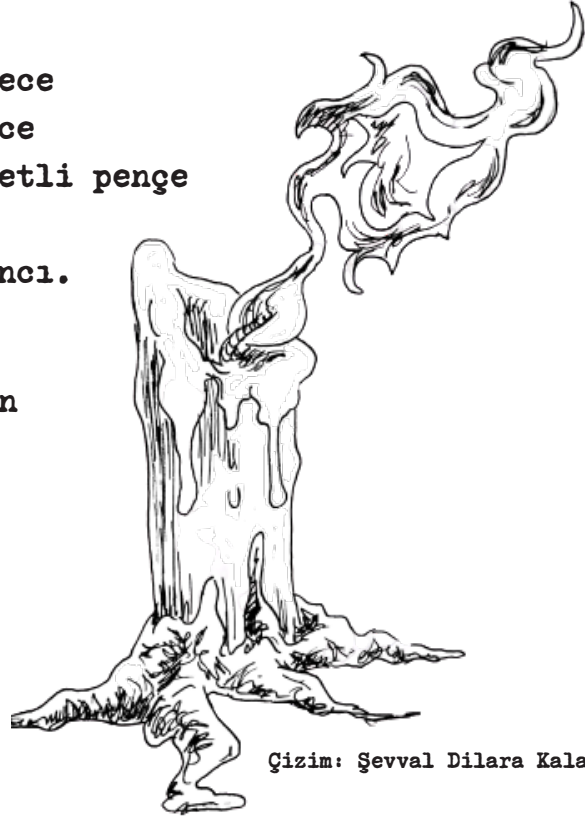
Nükteyle dillere pelesenk dinamizm akımının akışında saptanmayacak kuvvette sapkınlaşmak acınası. İşte bu sebeple "akıl" zor bir değer. Kullanmasını bilmeyenler harabiyet salgınına bulaşmamak uğruna başını eğer. Toplumun şahlanması gayemdir. Akıllı selim insanlar çoğalsın diye çırpınırım. Çırpınan kanatlarım göğeyde vardığında yorulur nefesim Yorgunluğumu fırsat bilen kesim kendilerinin kirli nefesine çarpar. O vakit temizlik gerekir zihniyetlere. Durgun zihinler köreldikçe zorlaşır ilerlemek. Sözde yenilikçi topluluk yenilmeyi kurtuluş olarak algılar. Algı kontrolü de kaybolunca ne yenilik kalır ne gelişim.

Ebrar Sultan Özdoğan

ILIK ve LOŞ

Ödun tüten dört duvar sensiz bomboş
Düşlerimde yaşaman layıkıyla hoş
Özlemekli yele bahar
Sevda ile gürlense de hep tersten eser.
Saklıdır
Yeniden vurgun
Varılan yüreğin
Sığınacağım ilk yer.
Zordur belki
Ne kolay ki
Tutarsam pamuksu elini
Varacağım arş-ı alâya
Harp etmek şüphesiz mualla
Gözlerin başka mevzu
Bakışların için söze kifayet yok
Tebessümün yol açar kalbime
Giriş bir tek seninle
Sonsuzdur sana lütfettiğim hece
Çıkmazsın aklımdan hiçbir gece
Yaşattığın harbede bize kasvetli pençe
Bilmiyorum herkes mi yalancı
Hak söz işitmek oldukça yabancı.

Ebrar Sultan Özdoğan

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

AYITMAK

Sevmek diyorum,
Tarumar yüreklere elzem
Ebedi nadanlar için sürünceme
Tabiatın narasına icap olan fısıltı
Göğe varmak misali bitimsiz
Bahtiyar gairlere ise mahiyettir.
Ölmek diyorum,
Cüda yolculuklara reva bir zillet
Mütemadiyen yeise felaket
Ahmaklığa münzevi medeniyet
Mahlukatların muvakkatına garabet
Zerre hüznülere uzaktır.
Sevi duyanın ömrü nice emrihaktır.

Ebrar Sultan ÖZDOĞAN

Çizim:Şevval Dilara Kalafat

BİLMEM

Kırgınım,
Kızgınım.
Biraz kendime,
Ve biraz daha kendime.
Ölüm yamacından geçsin diye dört dönüyor ruhum,
İskambil kağıtlarının arasında arıyor kazık kadar bir ben ölümü,
Yere düşen pamuk şekerin sapına sokuluveriyor bulmak ümidi ile.
Göç eden kuşların kanatlarında kanıyor vuslat.
Bir tek ıhlamur ağaçlarına yanaşmıyor sahi,
Nefes mi görür orada,
Bilmem.

Nida Çınar

Sanatkar ki

Bir sanatkâr ki; ilhâmını Kur'ân'dan almış, ümmeti ye'se ve ümitsizliğe karşı irşad etmiş, kalplere değen bir yakarış ile kalbini eserlerinde açmış. Önünde mest olduğumuz hiddetli eserleri bizim aciziyetimizi anlatmış, sanatına dünyaya nefsini feda etmek için başlamış. İsyân ve mücadele safhalarına ait olan ruhu, uluhiyete istidat etmiş; haykırışları hududu yeniden belirlemiş bir sanatkâr. O ki, topluma kabul ettirilenin aksine, muhafazakârlığı ile yücelmiş bir sanatkâr..

Mehmet Âkif öyle çok insanın vicdanına değdi ki; gerçekten kaçan o insanlarda büyük sarsıntılara sebep oldu sözleri. Kendisi için çirkin ithamlarda bulunan bu insanların sinelerinde dolup taşan nefretleri, onları gerçeğe yüzleştiren Mehmet Âkif'e, tahrik etmeye çabalayan zavallı sözler olarak ulaştı. Ki, bu zavallı sözler iman dolu bir sineden zerre dahi eksiltmedi.

Âkif'in ahlakı ancak İslam'ın hakiki kaynaklarından hayat ve ilhâm aldı. Bize devâ getirecek olanın şekli inklaplar değil; ruh ve düşünce,

duygu ve irade inklapları olduğunu, içtimai devâmızın asıl burada olduğunu gösterdi. "Türkün müslümanlıktan, milliyetçiliğinin İslam'dan ayrılmayacağını" bî-gare ruhumuzun devâsının Kuran olduğunu öğretti. Mühürlenen kalplere, perde inen gözlere, pas tutmuş zihinlere haykırdı Mehmet Âkif.

Şiirleri nazik hülyalara daldıran, gözlere pembe bir perde indiren değil; o incecik perdeyi savurup gerçeği hıçkıran, hayatın bu pasif alıcılarına hayret gözlüğünü taktırıp beyinlerde her mısrası çınlayan, İslam'ı uyandırmak için haykıran bir sestî. Din ve ahlâk ideallerini ihtiva eden eserleri bize hem döneminden, hem de dönemimizden haber vermiş, aşkını en güzel şekilde terennüm etmişti. "Ya tâssup!" diye seslendiği insanlardan bizâh oluşunu dile getirmiş, dinleri avamî vehimlerden ibaret olan insanlara dini izah etmişti.

Bunalan kalbi nefret hıçkırıkları olarak döküldü kaleminden. Peki neyden bunaldı kalbi? Âkif'in düşlerini yerden yere vurmuş olan cemât, İs-

lam'ın en büyük düşmanı tefrikaların esiri olmuştu. Ye'se ve ümitsizliğe düşenlerden, kendini olduğundan yüksek gösterenlerden, batıl inançları benimseyenlerden, toplumun İslam diye batıl inançlarda boğuluyor oluşundan bunalmıştı kalbi. Çalışıp ilerlemiş müslüman topluluklarının birleşmesiyle, ilerlemiş bir müslüman ümmeti teşekkül etmesi vecdi ile devrini meş'um olana karşı irşad ediyordu Mehmet Âkif. Toplumu öyle iyi gözlemlemiş, öyle iyi tespitlerde bulunmuştu ki; Safahat'larında her şeyden haber veriyordu bizlere. Dönemindeki her türden insana haykırıyordu, adetâ tehdit dolu bir yalvarıştı gerçekten de.

Bir sanatkâr ki; bize mahdut dünyanın fâni oluşunu ve hudularını hatırlatan, din ve ahlak idealleri konusunda muhafazakâr, tespitleri ile hayâ bilmez insanların hayâ edinmesine vesile olan. Sanatkâr ki; haşin mizaçlı, hâyâ dolu çehresi ile zulme tahammülsüz bir "iman ve isyan heykeli"..

Kevser Yalçınkaya

AŞIĞIN YOLU

Avuç içi kadar odasında oturuyordu tek başına. Yıllar vardı ki odaya onun için gelen olmamıştı. Üç ayda bir değişirdi bu odanın temizliğine bakanlar. Zaten değişirse de onunla konuşmak isteyen yoktu.

Çölde kumdu bu hayatta varlığı, oysa ömür boyu o göllerde kaybolmuş Mecnun gibiydi. Camının köşesindeki saksılara baktı, kim bilir kaç zamandır unutmıştu onları sulamayı. İyice çürümüştü yaprakları, toprağı kurumuş öylece kaderini bekliyordu. Aslında o da bu saksıdaki çiçek gibiydi yıllardır. Ne kendi başına yaşayabiliyordu ne de bir başkasının çiçeği olabiliyordu. Öylece çürümüştü ömrü. Gönlü en kurak topraktı bedeninde.

Güneş hafif hafif doğmaya başlıyordu. "Niye doğduysa? Sanki onu bekleyen var, bir gün batsa sessizce. Gören de olmasa bir bilen de. Gitse sessizce, beni de alıp gitse." diye iç geçirdi. Ağır bir şekilde ayağa kalktı, perdelerini çekti sonuna kadar. Birazdan mahalleli uyanıp yine gürültü yapacaklardı, araba sesleri de cabası. "Ah şu insanlar ..." dedi sessizce. "Ne çok konuşursunuz, kulaklarınız yokmuşçasına. Ben de bağırırım zamanında sizler gibi, şimdi ne var elimde? Bir dost, bir sevgili hiçbiri yok. Hepiniz kendi gürültünüzde boğulmuşsunuz, yalnız kendi sesiniz. Size sesini duyurmaya çalışanları görmemiş, takatleri kesilip sesleri kalmayınca atmışsınız bir kenara." Gözü köşesinde duran pikaba ilişti. Üzerinde tozlanmış bir plak vardı. Yıllar evvel o da bu plağı atmıştı bir kenara. Ne onun sesi kısılınca bitmişti derdi ne de bu plağın bitmişti söyleyecekleri. Yıllar boyu susmuş ancak unutmamıştı sözlerini.

Yanına gitti pikabın; elleri titrek, gözleri dolu iğneyi plağın üstüne getirdi. "Bu dünyada neden beni kimse yok ki güldürecek.

Bu dünyanın bitmez derdi
Bir gün beni öldürecek."

Yıllardır içinde tuttuğu feryadı haykırıyordu içli içli plak. Bir diğer köşeye baktı, resimler gördü. Bir güneş, anne, baba ve ortalarında bir çocuk; üzerinde seni çok seviyorum babacığım yazılı. Oğlum... Fırtınanın ardından açan güneşim, ihanetten hatıram, diye fısıldadı. Gözyaşları tam annenin üstüne düştü. Islaklık kağıda tesir edince ömür boyu unutulmayan o yüz bir anda siliniverdi. Silinse ne fayda?

Giderken ardında öyle yaralı bir kalp bırakmıştı ki kendi silinse geride kalan o virane şehir hep aynıydı. Aslında geriye dönmek, o kadını tekrardan yaşamak istemiyordu. Yalnız oğlunu özlüyordu. Onu büyütmiş, kendi yaralı bir kuşken ona uçmayı öğretmişti. Şimdi o kuş uzaklara uçmuş, bir başına kalmıştı yuvasız kuşlar gibi. Neredeydi kim bilir, bir gün döner miydi geriye?

Az önce o tanımadığı insanlara kızan adam gitmişti sanki. Oğlu, tek varlığı, onu bıraksa da kıyamıyordu. "Yağmur yağmadığı için toprak buluttan vazgeçmezmiş, ben de geçmem. Gelmezsin ya olur da gelirsen... Gel be, utanma, yüzüne nasıl bakarım diye düşünme. Yavrum, babacığın hep burada. Duy sesimi, bu odada bir başıma..." derin bir nefes aldı bunları düşünürken. Durdu bir süre, hiçbir şey yapmadan öylece baktı duvarlara. Onlardan başka kimi vardı ki zaten? Gemiler demir alıyor, martılar çatı çatı dolaşıyor, şu duvardaki boyalar bile dökülüyordu zamanla. O, o hiçbir şey yapmıyordu. Ne var olduğu yerden memnundu ne de başka bir yere gidiyordu memnun olacağı. Dünya mı fazlaydı, o mu fazlalıktı hiç anlayamamıştı.

Buruk bir tebessüm oluştu yüzünde. Kitaplığına doğru yürüdü, eline eski deri kaplamalı bir defter aldı. Gözleri devrik, dalgın bir şekilde içini açtı. İlk sayfasında en özenli yazısıyla şunlar yazıyordu: "Mende Mecnun'dan füzun aşıklık isti'dadı var. Aşık-ı sadık menem Mecnunun ancak adı var." "Gülün yanından ayrılmayan bülbül müdür Mecnun, çölde nehre aşık olan mı? Kim ki bu, adı dillerde? Yolu seven midir Mecnun, yoksa ben gibi yolunu kaybeden mi?

Ne bir yolum var ne de yoldaşım. Ben miyim çölde kaybolan o Mecnun, yoksa

çölün kendisi miyim?" Ah, bir de duyan olsaydı şu sorularını. Bir el uzansa çekip alsaydı bu yerden onu. Serbest bıraksaydı gönlünün içindeki bülbülleri.

Defterin sayfalarını çevirdi, sanki ölüm anında hayatını seyrediyor gibiydi. Bir sayfasında durdu ve okumaya başladı.

"Seni edindiğim günden bu yana neler gördüm neler yaşadım. Öyle yorulduğum ki kalbime kör düğüm atılmış sanki, nefesim dahi bu bedenden çıkmak istemiyor. En iyi sen bilirsin beni, sevdiğimi ilk gördüğümde sana anlattım, yavrumu ellerime almadan kaleme sarıldım, sana haber verdim. Şimdi de sana yazıyorum. Gitti. Anlatacak daha ne var ki gitti öylece. Annesi beni bıraktığında yazmıştım ya kalbimde yaralar açtı da gitti diye... Şimdi, kalbimin kendisi bir yara. Nereye gittiğini bile söylemedi. Senin gibi birinin yanında böyle yaşlanmak istemiyorum senin gibi olup ölemem ben, dedi. Biliyor musun, kızamadım ona. İçten içe haklı mı buluyordum yoksa anlamadım. Kalbin coşan bir denizken dilinin kurak toprak olması nasıldır bilir misin sen? Bak, iki damla suyu vardı bu gönlümün yaşayacak onu da akıttım sana. Bazen düşünüyorum da şu halimi görse gençliğim, hesap sorar mıydı bana? Kendi kalbinin kırlarını nasıl böyle bozkıra çevirdin der miydi? Sen hatırlarsın bir gün bu deftere "Hayatım alt üst oldu diye endişe etme, nereden bilirsin hayatının altının üstünden iyi olmadığını?" yazmıştım. Hep böyle inandım, ne yaşadıysam sadece nefes aldım; kırmadım, dökmedim. Ama baktım ki ben paramparça olmuşum. Artık alt üst meselesi değil bu, benim hayatım gitti oturur ona yanarım."

Gülümsedi, " Ne küçüksün daha. Bak kalmadı dediğin hayatının kaçınıcı senesi daha doluyor. Gönlünün bozkırları biraz daha sarardı her geçen vakit. Şimdi sen geçmişten ne çok şey merak ediyorsundur. Keşke karşına çıkabilseydin, neler anlatırdı o vakit şu dilim sana. Belki merak etmiyorsun çoktan kararını vermişsindir bir daha ümit etmemeye ama eğer görebilseydin seni yitirme, derdim yalnız. Kışı gördükçe bu ömrüm baharı daha özler oldu. İnsan özlediğini bekler, bekledikçe sever. Seven insanın bir yanı hep ümittir. Belki de seven sevdiğini değil ümit etmeyi sever sadece. Beklediği şey gelmeyecek olsa bile bekler. Beklemeye aşiktir gönlü."

Tüm bu dediklerini duymayacağını biliyordu gençliğinin. Ancak her bir kelimesini düşünerek söylemişti. Fark etmeden kendine ders vermişti. Biraz evvel yitirdiği umudunu hatırlatmıştı kendine. Sorguya almıştı geçmişini, bugününü. Bu hesaplaşma yorgun düşürdü yaşlı bedenini, yatağa uzandı. Gözleri yavaşça kapanıyor, başka hüllalara dalıyordu.

"Çok beklettin."

Etrafına baktı, kimseyi görmedi. Büyük bir ormandaydı. Yemyeşil bir ormanda. Aşığın elinde saz, sufinin elinde ney nasıl ahenkle yaşıyorsa esen yel de ağaçların dallarını yaşıyordu. Başını göğe kaldırdı, maşugunu arayan bülbüller bir o yöne bir bu yöne uçuyorlardı. Bir adım ilerledi, duyduğu çatırtı sesiyle irkil-di. Ayağının dibine baktı, küçük bir palamut tutan sincap gördü. Onu izledi bir süre, ağacın en tepesine tırmanmış o kadar uğraşarak aldığı palamutu paylaşmıştı yoldaşıyla. Serin serin damlalar düşüyordu birer birer üstüne.

"Doğada değil mi hakikat? Bir avuç toprak ufaktan yağmur, çek kusununu içine. Son durak burası evlat.

Uykudan uyanma vakti. Yuvana dönüyorsun."

"Kimsin sen, nereden sesleniyorsun?"

" Kişi bilir kendini, mühim olan da budur. Ben ne anlatsam da noksan. Taşdığım sevda kadardır bu bedenim de, sen görmedikçe gönlümü nasıl anlarsın bu sevdami? Asıl sen kimsin evlat, ne yaptın bu durakta , evin için ne biriktirdin de gidersen?"

"Ben.."

" Bana anlatma, ben de bilemem ya hakikat nedir. Dilim varana kadar anlatırım ; sen sor yalnız. Kalbine sor , dertleş. Sen hiç dertleştin mi onunla?"

"..."

" Gözlerinden belli , tatmışsın acıyı?"

" Neredesin sen , nasıl görüyorsun benim gözlerimi burada olmadan?"

" İnsan, görür evlat. Uzakta olsa da görür. Marifet baktığı için gözde midir , görebildiği için gönül de mi? Eğer gözde ise hikmet, yanından geçip giden kaç kişi anladı seni? Kaç kişi tuttu elini? Ben gördüm, gönül gitse fizana görmek isteyen görür yine. Gel benimle."

"Nereye geleyim , madem görürsün bilmez misin ömür boyu bir yol bulamadığımı. Dolaşıp durduğumu sonunda gönlümün de yolumun da izini kaybettiğimi?"

" Yol, ömürde değil kalbinde. Bu kalpse hep seninle, hep etrafına baktın sen bir kez dön kendine bak. Ellerinin altına, damarlarına bak; boynuna dokun, nabzını hisset. Bedenine bak ruhunu gör. Yolun da ora. Yürü evlat , kendinde yürü bu yol biter yuvanı bulursun. Dünyada karşılık bulamamışsın sevginden belli. Sevginin vefasızlığı şaşırtsın seni yoldan. Mutlak sevgiliyi arasın bu kalbin. O zaman bin türlü cefayı değişmezsin ömründeki en ufak sevgiye. Durma yürü, bul."

Yağmur hızlanmaya, rüzgar daha delice esmeye başladı. Ses de kesilmişti artık. Olduğu yerde duruyordu ancak çoktan başlamıştı yolculuğa. Esen rüzgar önce içindeki kederi götürdü. Sonra her bir yağmur damlasıyla temizlendi. Gittikçe yağmur bedenini de sarıyordu. Ufaldı, ufaldı toprağa karıştı.

"Ah, affedersiniz ben şey odaya temizlemek için gelmiştim de!"

Gelen kadın bir yan odaya tıklattı:

"Özür dilerim, dakikalardır yan odaya bakıyorum da kimse açmıyor."

"Allah Allah kimi kimsesi de yoktur ki çıkmaz odasından durun ben bir bakayım. Ben de yedek anahtarlar olacaktı.

Kapıyı açtılar. İçeride derin bir sessizlik vardı, ardına kadar kapalı perdeler yere düşmüş bir kağıt ,dertli dertli çalan plak. Ve ardında huzurla yatan bir adam.

"Ölmüş..."

Hemen yatağından kaldırıldı. Onu yaşarken fark edememiş insanlar bir bir sokaktan gelip tabutunu taşıdılar. Cenaze namazı kılındı, herkes bir bir dağılırken yan komşu, genç bir adam fark etti.

"Tanır mıydınız rahmetliyi?"

Genç adam hiç cevap veremeden gözleri dolu, adımları kaçmak istercesine ilerledi. Koştı , hiç durmadan soluk almadan koştu. Ne yapmıştı böyle? Toprak olmak istedi o an ,sadece toprak. Babasının bedenine sarınan bir toprak. Belki oradan bir gül filizlenirdi bedeninde. Yaşardı öylece sonsuza dek. Ne toprağı olabilecek bir babası ne de babasının atan bir kalbi vardı . İstese de filizlenmezdi artık minik bir yonca bile.

O koştu, yol uzadı. Hiç bitmeyecekti bu yol ömrü boyunca, bir gün yorulur da düşer mi bir yere o bilinmez.

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

Sıla Burçak

Gizim: Şevval Dilara Kalafat

NEREYE BU GİDİŞ

Bülbüllerin şakımayı unutmaması, insanların durmayışı, kadınların hor görülüşü, çocukların ağlayışı, eziyet ve zulümlerin bitmeyişi, mazlumların sesizliğe zorlanışı, bitkilerin yeşermeyişi niye?

Ne değer bu sapkınlığa?

Hak etmeyen topluluğa her bir şey, hiç bir şey değmez.

Benim durumum da zor aslında. Aslıyım bu hakikat sancağının. Gittikçe kendine zarardan başkasını vermeyen insanlığın, nefislerinin sesi olmak... Her şartta masumiyete sığınanlarla uğraşmak...Doğru ile çatışıp yüzlerine çarpanlardan sonra, bu doğrunun peşinden gitmek yerine ondan kaçmak neden? Niçin? Nasıl oluyor bu?

Bunca suali soruyorum kendime. Sormak zorundayım. Bu benim farzietim, vazifem, asli görevim-bilen veya bildiğini gizleyenler olsa da, sadece benim değil tüm ümmetin.- Yardımcı olmalıyım fikri çamurdan kurtarmam gerekenlere. Haykırmalıyım. Duymayanlara duyurmalı, görmeyenlere göstermeli, susturulanlara ses ,göz yaşları durmayanlara deva ulaştırmalıyım. Susuz topraklara nem, sömürücü güçlere korku olmalıyım. Yapmalıyım hep-sini.

Yüzleşme korkusundan tümü. Bilinir ki gerçekler hep acıdır, acı doludur. Acının da şiddet derecesi vardır. Bu acıyı yaşamamak için acıtmamak gerekir. Helakin eşiğinde yaşamak yerine helake esir olmaktan uzak durulmalıdır. Ansızın suçlu marifetleri ile karşılaştığı vakit yorulur insan. Çözüm bulmak yerine daha da bulaşır suça, insanlık suçuna. Durulmaz hiç. Hız, hızlanış. Pervane olur hatalarının ekseninde. Çağdaş olma tutkusuyla sürüklenir... Unutur benliğini.

Unutturur, unutulur. Medeni olma çabası kaybettirir. Medeni olduğundan sakın kalmaya çalışır lâkin içindeki savaşı kaybettiğini sindiremez. Zırha bürünür kendince ,kendisini korumayan aksine siper eden... Nice kurşun yer. Yüzyıllardır durağanlıktan uzakmış rolü yapmaktan sıkılır. Bilir ki mahluktur tembel olan. Sıra bahanelere gelir , sığındığı limanı değiştirir. Sığınmadan yaşayamayacağına inandırır kendini belki de inandırılır. Bağımlı olduğu aşılabilir her zaman. Hem bağımlı olduğu hem de gelişmek zorunda olduğu. Saçmalık.

Bunu fark edeceği zihni, zihniyeti çoktan kaybetmiştir. Bürünür yeniden yeniden hiçbiri olmamış gibi. Pes etmeyi de aklından geçirir. Kaç kere kaybettiğini sayamaz. Mahkum olur. Tutsak kalır. Zincirler, rahatlatmaya çalıştığı vicdanını. Akabinde tükenir... Erir.

Mum olur dibine ışık vermeyen. Cümlelere yaslanır. Topluma, insanlığa faydalı olamayacağına inanmak ister. Destek alır. Bireysellik akımının peşinden gider. Ben merkezli sınırlara yerleşir. Sınırdaki refah bulacağını acizce düşünür. Taşınır. Taşar, taşkınlaşır. Öylesine dalar ki dalgası dinmeyen arsız denize ,çıkması imkânsızdır. İmkânsızlıkta imkan aramanın derince kayıp olduğunu anlayamaz. Vahşilik gayesini bilinç edinir. Vahşileştikçe vahşileşir ve son halini alır. Kalıba sokar fikirlerini dayatılmış hâliyle.Modaya uymak ister. Yani her nebze "aynılık" yasasına. Çözüm arar başka kaçış bulamayınca. Vaziyeti değişmez. Değişir, değiştirir. Süregelen sapkınlığa katılır. Nefsiyle dost olur. Hüsrân ile biteceğini zannettiği ömrünü umutsuzluğa kapılarak harcar.

Ebrar Sultan Özdoğan

İPLİK İĞNEDEN GEÇİNCEYİ BEKLERİM

Çağlayanlar çayında şöret, şöret suyudur akan.
Bir buluşun göğüs kafesi izahına uygun serinliği.
Delirip kanun nizamına kağıt, kağıt kahra dayanan.
Sekil değirmenler ırkının coğrafyaya ters hörgüçsüz devliği.

Soluksuz soğuk tenin yarası hiçkırık, hiçkırık haykırış dağını aşan.
Rızul çamlar nehrine sürüklenmiş gönüldaş evliği.
Sine hücumuna sıralanmış kan, kan müstakil saran.
Çalgının "İzin izcisi bırakınca izini.." diye seslendiği.

Gülün bülbülle eritirim sandığı diken, diken battıkça rüzgarı yakan.
Kader ordusunun aman bilmex kahramanı acı beyliği.
Demet teke armağan söz, söz kırbaça nekret kusan.
Virana harabe diyen harabenin hissetmem ısrarında viraneliği.

Nida Çınar

ŞİİR OLMUŞ ŞAIRLERİN ŞİİRLERİ

Namluda birkaç geyik başlı çocuk,
Kör şamanın sağır tamburunda inleyerek kıvrılır.
Aylak ayva ağaçları serer gölgesine kabre,
Nihayet yoksundur altındaki, bir çağın evladı olmaktan.
Gözden uzak gövdelerin kuş tüyü ağırlıkları,
Siner Bosna ağutındaki kelebeklerin tek günlük yarınlarına.
Parmak uçlarım usulca uzanır göğün sonlu rüzgarına,
Yıldızlardan sonra parmaklarım olur kaybolan.
Yağmurdan ıslak çöllerin yolcusuz ruhtımları,
Soyunur güneşin zerdeçal renkli sirk çanaklarına.
Çare bilmex devrimlerin deva bulmaz devrimcileri seslenir yurda,
Şiir olmuş şairlerin şiirlerinden ayağa kalkar birer misra,
Ve gonca damgası yemiş güller, kapanır oluverir gonca.

Nida Çınar

Hüma Kuşunun Gölgesi

Bozuk bir plak gibi aynı nağmede takılan,
 Hayal ürünü ütopyaların mağduruyuz.
 Aynaya yansıyan çılgılık kadar sessiz,
 Tuvale çizilen gök kadar ıssız,
 Dilencinin bahtı kadar yoksulken,
 Sekeratta ölümden bekleriz medet.
 Zembereğin kolunu sahiplenen beyinler,
 Yitmeyen ümitleri yeşertmek için,
 Yeniden kurarak zamanı,
 Kaf dağı kürsüsüne tünemiş,
 Hüma kuşu gibi seslenmeli tarihe:
 Ey yokluğa oba kurmuş hoyrat bekçi;
 Talih denen kara örtüyle kapatıp imdatları,
 En büyük gücüm, gölgeme çattın.
 Başağa, sürülmeyen hozanlar hasret.
 Yeşile, gazeli olan hazanlar.
 Yük olan ye'si atmak için
 Silkeledikçe omuzlarını bir müddet,
 Viraneler, ardında aşkı bırakır.
 Sıyrılır maddenin ağırlığından,
 Bir şafak kızılığında elbet.

Harun Öz

İ-Bade

Ben bilirim, 'bilmez ben'i.
 Bilemem bilinmez beni,
 Bir bilen, bir bilse de,
 Bin bilmeyen, bilmez beni.
 Bade bende bir bilmece
 Bilinmezler bir birince.
 Bade ben de bilinirmiş!
 Bilmeyenler bildirince.
 Ben Badeyi bilsem bile,
 Bade beni bi-âdem bilir.
 Beni bende bilse bile
 Ben bende'yim Bade'm bilir.

Harun Öz

VIŞNENİN CİNSİYETİ

Vişnelerin her gün açtığı o bahçeyi çok severdi
ve oturur izlerdi her sabah günün doğduğu güneşi.

Dolaşırdı sürekli bu bahçeyi,
Dikkatli bakarsanız hepsinin hikayesi var
Yeter ki doğru soruyu sorun, derdi.
Bir adam, buraya en güzel hikayeyi yazmaya gelmişti.

Dans eden uğurböcekleri ile konuştu,
Her gün açan vişne çiçeklerine sorular sordu.
Her adımında yeni bir hikayesini buldu bahçenin.
Sır diye verilen tüm o sözleri yazdı bir kenara,
Daha sonra hepsini kullanmak adına.
Ve bir gün,
Su damlası olup yapraklara damladı.
Arılara hayat oldu. vişne çiçekleri hayat doldu.

Şefkatle ısıtan güneşin
Kızgın ateşi oldu sonra.
Kuru dallar,
Ölü çiçekler oldu.
Açtığı çiçekleri öldüren arılar oldu.
O yemyeşil bahçeye kızgın kum oldu.
Ümitsizlik doldurdu.

Arılar hayata doydular.
Hayata doyarken hayatları bitirdiler.
Doydukları hayata karşılık bahçenin hikayesini bitirdiler.
Adamın hikayeleri hep vişne koktu.
Katiliydi belki vişnelerin,
Mahremiyeti kırması sebebiydi belki bu kötülüklerin.
Ayna dışında kimse bilmedi.

İzledi o vişnelerin katledilişini.
Çektiği vicdan azabını hafifletmeye çalışıyordu fakat
Ezmez miydi onu, sadece kenarda bekleyip
Vişnelerin katledilişini izleyişi.

Bir daha hiç vişne açmadı o bahçede.
Fakat hep vişne koktu.
Yüzü okşayan rüzgar, geçen herkese taşıdı
Bir zamanlar şenlendirdikleri bahçede
Şimdi ölü olan vişnelerin kokusunu.

Elinden geleni yapıp teslim olmanın verdiği huzur,
Şu an hissettiği miydi?
Değildi.
Menfaati önüne geçmişti vişnelere olan sevgisinin.
Buradan sonrası o ve aynasıydı.

İçini ferahlatan,
Aynaya bakınca gördüğü iskeletti.
Aynanın, zamanın artık olmayacağı ilk gün
Vişneleri yeniden göreceğini ve özür dileyeceğini söylemesiydi.

Vicdanını susturamazdı aynada gördüğü olana kadar,
Biliyordu.
Sadece aynasına yanıyordu pişmanlığını,
Sadece aynası biliyordu menfaati uğruna yaptıklarını
Ve şimdi, hikayesine vişneleri anarak başlamayı borç saydığını.
Anıları güzel olsa da, zamanın olmadığı ilk gün yanlarına gittiğinde
Vişneleri bahçedeki gibi mutlu edemeyecekti.
Vişneler kururken o hiçbir şey yapmadı ki,
Onlara son olup topladı gitti hikayesini.

Acı çekti fakat, aynada gördüğüne dönüşene kadar
Aynadan başkasına belli etmedi.
Ve vişnelere kavuşana kadar,
O bahçeyle başlattı hep hikayelerini.

Poleni taşıyan arı,
Öldürdü bir gün vişne çiçeğini.
Durup durup düşünüyordu şimdi.
Neydi vişnenin cinsiyeti?

Faust us.

Bozkırın Tezenesi

Bir sözü vardır söyleyecek, bir de içli sazı. Bozkırda yaşayanın ruhu ona benzermiş, onun kurak toprağı gönlüdür; yağmuru bekler ömür boyu. Bozkırı anlamak onun tezenesini anlamaktır, toprağına bakıp ardındaki sazı duymaktır.

Toprak topraklığını, insan insanlığını bilir bozkırda. Ne kendini makamıyla tanır ne de parasıyla, insandır yalnız. Kendini insan bilir karşındakini de. Kendi duygularıyla kavurmaz insanların gönlünü. Hemhal olur birlikte ısınırlar. "Sen ağladın canım, ben ise yandım." der mesela. Öyle bilir karşısındaki yüreğı, öyle anlar.

Aşk kokar bu topraklarda, bozkırın yağmura aşkıdır hissettiğı yüreğindeki. Bir ateş vardır kalbinde o da sevdiği " Ne sarayım ne de köşküm, garip gönlüm sana düşkün. Yüreğimde yanar aşkın, közüne kurban olduğum." Bu yürek ki her bir demde yalnız aşk akar. Bir varlık vardır ki içinde tenden sıyrılmış, özü görmüş. O öz ki yandıkça yanar, o yanmaya, ardından kalan köze dahi aşık olur yürek.

Hayatı bilir, gerçeğı bilir. Cefa çekse de bozkır, sararsa da her yeri, ümit kokar üzerinde. " Sab-

reyle ey gönül, sabırsız olma. Cümleyi gönlüne yâr eden vardır. Darda kaldım diye umutsuz olma. Yok iken dünyayı var eden vardır." Varlığın üstünde hiçliğı, nefretlerin de üstünde aşkı. Öte-lerin ötesini, sınırın sonsuzluğunu görmüş mesken tutmuştur ümit bu gözlerde.

Ne nasihatler vardır dilinde, bozkıra bakıp onları işitir insan, toprağı dokunup duyar her birini. "Vade tek mil olup ömrün dolmadan, emanetçi emaneti almadan; ömrünün bağının gülü solmadan, varıp bir canana ikrar verdin mi?" Dildir, saklayan gönlündeki gizi. Solmadan bu kalp gülü, yok etmeli o dili. Gönlündeki aşkı gönlünden akıtmalı canana. Dil yalnız bir araç, ölümlü perde sadece. Oysa aşk ruhtan doğar onun ölümsüzlüğüyle yaşar gider.

Bu sazlar bozkır, içi sevgi dolu, ümit dolu. Sevgiyle, ümidiyle haykırır bir anadan dünyaya gelen yolculara. Bozkır bir saz o ise tezenesi.

İnsan gönlü var oldukça insan. Gönlü anlamak, bozkırı hissetmek. O his ki bozkırın tezenesinden ruhundan nefesinden.

Sıla Burçak

PANSUMANLI MEKTUPLAR 1: FESLEĞEN

Büyük odanın küçük kuytusunda nefes alan kasımpatılar, kurumuş birkaç yaprağına yetirmeyi umarak nefeslerini derinleştiriyordu. Peşinden gelen az kullanım hissi göğüslerinin hızlı inip çıkmasına sebep oluyor, kuruyan kısımca fedakâr olma çabalarının tersine on beşinci yüzyıl Cenevizli 'si sinsiliğiyle tüketiyordu emektarların yıllarını. Kutlama sanılan bu doğuş, varlık sentezinin başlıca hatası olup iyiden iyiye sarsıyor magazinsentez dünyasını.

Nefes,

Sentez,

Ve kasımpatı.

Büyüleyici bir hikâye olduğunun farkındayım ama ne yazık ki bugün günlerden,

Fesleğen.

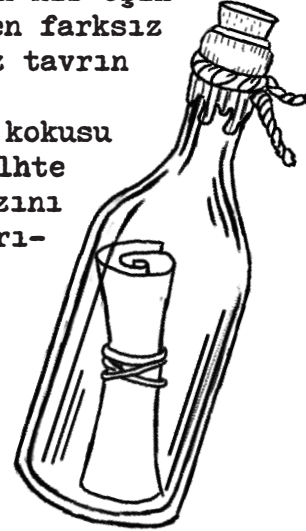
Mayıs 2, ruhumdan gelen fesleğen kokularını mikro seviyede inceleyecek donanımda olmadığının farkına varışımla; dürtülerime küçük çaplı bir sulhname sundum. Çok zorlanmadan kabul ettirdiğim 'bu ortaklığın yalnızca iş için olduğu' maddesinin altını kalemimi kontrol edebildiğim her fırsatta çizdim. Sebebi belliydi. Hiçbir kümemde yer vermediğim altı rakamı; bir de gelip tapınılan hissiyle -6. his- tepemde dikilse, meclisimin eylemlerinden doğan kaosa başkanlık etmem gerekirdi; protesto edilen ben değilmişim gibi. Beyaz önlüklü nöronlar fırfır dönüp hülyalarımın hükmeden his eşiklerinden sulhle hakimiyeti alınca bünyemdeki sessizliğin esiri olup uykuya daldım.

Damarlarımdan çekilen birkaç damla vişne suyunun his eşiklerime nispet yapar gibi akrep-yelkovan sesinden farksız tik taklarıyla pek rastlamadığım memnuniyetsiz tavrın hedefinde uyandım.

Bir türlü kaynağı tespit edilemeyen fesleğen kokusu için yeni bir toplantı kararına varılırken, sulhte konuşmanın cezasının idam olduğunu bile bile ağzını tutamayan bir his eşiğinin kulağıma dolan haykırışıyla iptal edildi:

"Annen pazardan fesleğen almış."

Nida Çınar

YAKICI LIBRASYON

Dünyanın en güzel günü

Ben sensiz

Ben özgür

Librasyona bıraktım kendimi

Librasyona librasyona

İçerisi cehennem gibi

Bu şiir gibi değil

Ben insan gibi değil

Ben özgür

Librasyona bıraktım kendimi

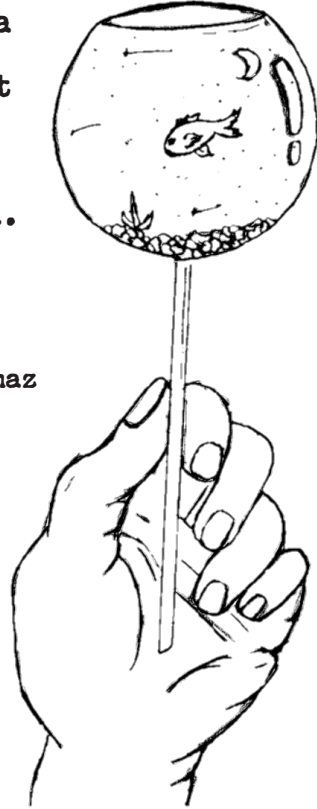
Librasyona librasyona

Belki yana yana fakat

Ben özgür

Librasyana librasyana.

İnci Vildan Tuymaz

Çizim: Merve Küçükenez

HAYKIRSA İNSAN

Kelimelerin köklerinde bile kurulu nizamı görme niyetiyle insan "nesiye" yani unutan anlamına gelen altı harften oluşur. Son derece doğrudur ki insan unuttur, unutkandır.

Hatırladığı ,hatırlama tenezzülünde bulunduğu bir şey kaldı mı? Görünen o ki zihniyetini, fikriyatını, davasını ve akidesini unutmuş olup özünü kaybetmekte.

Yadsımıyorum. Tuhaf gelmiyor artık. Şaşkınlıkta savrulup söylecek sözlerimin yitirilmesine alıştım, alıştırdım, alıştırdık. Bizler, duygu eşliğinde yuvalanırken hedeflerine ulaşmayı bekleyenler var. Her şeyi yapabilecek kapasitede mevcut kumpasçı, içten pazarlıklı, taşkın gözlerde. Katil doldu etraf, umutlar tutunamıyor hayata. Yalnız umutlar olsa bir nebze su serpilir kaygılarımıza. Benzer şekilde "Cahiliye Devri" olarak nitelendirilen dönemdeki eziyetlerin, katliamların hat safhaya ulaştığı evreyi yeniden yaşıyoruz bir fark kalmasa da; günümüzde modernizmin kölesi konumuna gelerek düşünme yetisini kullanmak yerine dayatılan kalıpları kabul eder ve sonuçlarına katlanır vaziyette.

Normalleşme silahını kullanarak isteklerini gerçekleştiren cephe ile yoğun bir savaştayız. Azınlık durumuna itilen hakikat bekçileri ise her daim siperde. Savaşların en zorunun nefiste olduğu gerçeği unutulmuş arasında. Hatırlatmak gerektiği kanısına vararak sayıca az olduğu düşünülürse de köklü ve say-

gın bir ümmetiz. İslam'ın beğendirilme ya da bazıları nazarında kabul bekler durumu yok. Helak kervanının yolcusu olmak yerine ahiret gününün lütfu olan cennete talibiz. Yönünü şaşırıp "herkese uymak" yolsuzluğunun bir parçası olmak istemeyenler olsa da bu sert ve güçlüklüklerin yer edinmiş olduğu virajda dönülmez kazalar yapıldı, sonuçları ise hep çok ağır oldu. Veçhesi karışanın pusulası Yaradan tarafından lütfedilmiştir. Mühim olan pusula,rehber,çözüm kapısına sımsıkı tutunmaktır. Günümüzün diğer problemine kapı aralayan bir noktadayız. Tutunmak.

Mıknatıs aracında zıt kutuplar birbirini çeker tıpkı fenalık ve hayrın savaşı gibi. Aynı kefedede yer alamayacağı bilinen bu iki değer fertlerin sözde adil terazilerinde dost olarak yerleştirilir. İhlasla amel işlemeye niyetlenen kişinin kıskançlık, bencillik ya da kibir duygularının kendi içindeki savaşı yenmesi bu duruma günümüzden örnektir. Mısallerin çok olması ne denli dünyanın büyüünde sürüklendiğimizin kanıtıdır.

Ezcümle tutunacağımız dal parçası bizleri bataklıktan da kurtarabilir, öbürü-özenilen herhangi bir şey için yoruldukça onun esiri de yapabilir. Hatırlanması gerekir ki özgürlük Rabb'in katında mertebemizi yükseltecek ameller işleme gayretidir ve bu gayret asli kurtuluşa yoldur. Yolunuz salih olsun...

Ebrar Sultan Özdoğan

UÇURTMADAN UÇURUMA

"Arzularımız. Nefesimiz yettiğinde peşimizi bırakmayacak küçük kutulara sığdırılmış bulaşıcı nefis silsileleri. Yeri geldiğinde kıskançlığın en büyük kaynağı. Ve bunlardan ölesiye korkan minik kız. Ben.

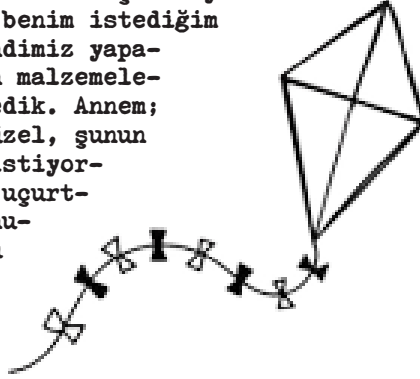
Evet ben. Ölesiye korkmak deyimini ne kadar yerinde kullanıyorum pek emin değilim ama şu an bulunduğum nokta bağlamında yeterince yerinde bir kullanım olduğu kesin. Mavi döşemeli denizin en keskin terası. Uçurum.

Burada korkularına son mu vermek istiyorum, yoksa bedeni bir ölüm için mi uçurumu tercih ettim, bilmiyorum. Tek bildiğim isteklerimden sebep ruhani çöküş yaşadığım bir boşluğa çekilmem ve önu arkası kesilmeyen, monoton bir 12 aylık sıra dizilimimden bundan sonrasında gelenleri feda etmemi emreden büyü ve alabildiğine çirkin bir varoluşa içten içe ev sahipliği yapmam.

Sanırım birazdan öleceğim, bunları minik bir kızın ölüm gününde düğün günü gibi günlüğüne yazdığı birkaç yaprak karalama olarak düşünün. Şimdiden size kazandıracığım hiçbir şey olmadığı ve aksine kaybettirdiğim saatler için özür dilerim.

Arzularımız demiştik, kısık sesli çığlıklarımız. Günün başında iyisiyle kötüsüyle uğruna savaştığımız gurur dolu zaferler.

Yaşım beş, bir uçurtmam olsun istedim. Beni gökyüzünde uçurabileceğine inandığım tek nesneydi o zamanlar. Sarı-turuncu çizgiler, gökte tüy gibi süzülecek mor renk bir kuyruk. Hayal ettiğim, rüyalarımı süsleyen uçurtma buydu. Annemle sokak sokak, cadde cadde gezdik. Aramadığımız yer, sormadığımız dükkan kalmadı. Sorduğumuz yerlerde muhakkak uçurtma bulunuyordu ama ya çizgileri farklı renkтейdi, ya kuyruğu farklı şekil ya da çizgi dışında türlü desenler. Hiçbiri benim istediğim gibi değildi. Memnun olmam için annem kendimiz yapabiliriz diye düşünüp bi koşu kırtasiyeden malzemeleri alıp geldi. Yapmaya çalıştık, beceremedik. Annem; Başkasını alsak, Hadi bak bunun burası güzel, şunun şurası deyip durdu. Ama nafile. Ben onu istiyordum. Arzum, beni mutlu edecek olan şey o uçurtmaydı ve elde edemedim. Arzularım ve memnuniyetsizliğim yüzünden ilk kez mutsuzluğu tatmıştım.

Yaşım dokuz, arkadaşlarımdan birinin öğretmenim tarafından daha çok sevildiğini fark ediyorum. Kendimi dizginlemeye çalışıyorum. O senin arkadaşın ne olur yani senden daha çok sevilse, onun adına sevinmelisin diye düşünüyorum. Öğretmenime bunu yansıtmamaya çalışıyorum bir şekilde. Bir zaman sonra arkadaşım memnuniyetsizliğimi belli etmek adına türlü yollara başvuruyorum ve sonuç: Anlaşılamıyorum. Belki yöntemimde hata vardı, belki de hissettiğim duygular zaten başlı başına bir yanlış ama ilgilenmediğim şey bu değildi. Bir şekilde bir duygu tarafından kısıtlanıyordum. Kısıtlandığımı düşündüm noktaların zihnindeki karşılığı bir kelimeye sığacak gibi değil bu yüzden özgürlük kavramı olarak geçtiğini farz edip ona göre hitap edeceğim. Özgürlüğümü kıskançlığa teslim ediyordum. Küçük bir çocuk için kendini kıskançlık başlığı altındaki bir duyguya aitmiş gibi hissetmek tahmin edersiniz ki kolay değil. Özgür olmak her çocuğun hayaliyken, istek denizindeki kıskançlığın örmüş olduğu balık ağına takılmış bir çocuk ne kadar özgür olabilirdi?

Yaşım on iki, kırmızı bir elektrik telinin üstünde sallantıda kalmış bir kuşu andırıyor hayatım. Tam kaliteli bir ergenlik geçirmek için en iyi fırsatları bulmuşken, sebepsiz susabilme hakkını bile bana taktim etmiş olan bu enfes dönemde korkarım ki kendi iç çığlıklarımla mücadele ediyordum. Verdiğim savaş kutsaldı, neticede geniş bir coğrafyası var iç dünyamın. Fetih ve cihatların önünü alamayınca taktir edersiniz ki güçlü nidalar hayli artıyor. Ama içimdeki her zafer, dışarıdaki bin yenilgiye bedel oluyor ve içimdeki her çığlık, dışarıdaki dinmez suskunluğumun temina-

tı. Yıkılmaz duvarlarımı ve sabitlenmiş fikirlerimi daha iyi anladığım bir anıydı: Yedinci sınıfın ortalarına, birinci dönemin sonlarına doğru bir Türkçe dersindeyiz. Öğretmenim 'Mutluluk' ile ilgili bir deneme yazmamızı istiyor. Yanımda oturan tek ve en iyi arkadaşım konuyu duyar duymaz bir hışımla kağıdına gömüldü. Ben de yazabileceğime inanmak istedim ama yazma kabiliyetimin sınırlı olduğu bu dönemde, hele ki mutluluk başlığı altında bir deneme yazmak hayli zor ve can sıkıcıydı ama elimden geleni yapmalıydım ve tam da elimden gelenin en iyisini yaptım. Mutluluğun beş altın kuralı diye bir başlık attım ve altına beş kere isteklerimin gerçekleşmesi yazdım. Kağıdın sonuna adımı soyadımı yazıp imzamı attıktan sonra kağıdı büyük bir gururla masanın üzerine bıraktım. Öğretmenimin yüzünün aldığı ifade ile gururumun daha da göklere taşındığını hissettim sanki. Beynimin ne kadar boş olduğunu anladığımdaysa aynı hızla göklerin yüksekliği mislince alçak bir zemine çakıldım. Beynim boş, dünyam bomboştur. Kıvrılmalı aynalarım en hassas dönemlerimde beni terk eder, başka yüzler gösterirdi bana. Kendime ait sandığım ama aslında bana hiçbir zaman ait olmamış benliklerden biriydi bu da. Şu zamana kadar fark edemediğim her bir duygum ve düşüncemle tekrar yüzleşmişim. Boşluktaydım, ama bu sefer akıl ya da zihin değil. İçeri çekiliyordum, kendimden daha da içeri. Gittikçe boş bir ruha çekilen kalpler, kendini bir kuş kafesinde saklayıp; aynı kafesle korunabilir miydi? Peki ne idi bu kafes? Hissettikleri mi, hissedecekleri mi?

Yaşım on beş, ani kıskançlık krizlerim, ardı arkası kesilmeyen öfke nöbetlerim artmıştı. Kendi hayatını bir televizyon ekranından izler gibi alaya almak korkutucu derecede eğlenceli ve bir o kadar da sıkıcıydı. Çünkü kumandanız çalışmıyor. İstedığınız zaman istediğiniz kanalı oynatamıyorsunuz ve en keyifli anınızda bile o sıkıcı doktorlar tarafından rahatsız ediliyorsunuz. Ya da hüznünüzün dip köşe kalp temizliğine gelmesiyle başınızda "Hadi tiyatroya gidelim, çünkü psikoloğun bunun sana iyi geleceğini söyledi." naralarını öttüren bir anneyle gününüz eğlenceli geçemez. İyiliğimi düşündüğünü biliyorum anneciğim ama bırak biraz da ben kendimi düşünüyem, olmaz mı? Dedemin güzel mi güzel tırnaklarına oje sürerken yakalanınca annem deli olduğuma kanaat getirdiği bu olayla aynı gün bir psikolog randevusu aldı. İtiraz etmeden gitmeye karar verdim çünkü daha kendimle savaşmayı beceremezken başka birinin gürültüsüyle oluşacak bir kargaşaya giremezdim. Ve artık mükemmel bir psikoloğum vardı. Kati suretle hastaneye yatırılmamı tavsiye değil emreden, bu harikulade fikirleriyle annemi üzüntüden üzüntüye iten hayranlık duyulması bir özgüven deposu. Ama söz veriyorum anneciğim, senin için yeniden var olacağım. Her geçen gün yeniden.

Yaşım on yedi, doktorum gayet iyi olduğumu ve gittikçe çok daha iyi olacağımı söylüyordu. İyileşmez kalp yaralarım yoktu belki ama kendini sevmeyi beceremeyen bir kızdan ibarettim ben. Kavanozlarla sıkıştırılmış cümlelerim olmuştu hep. Kelimelerle aram iyi olmadığından olsa gerek, açıklamaya cesaret dahi edemediğim halı altı gözyaşlarım. Ne kadar kendim olabilmiştim emin değildim. Ne kadar bendim bu kâğıda bunları yazarken onu bile bilmiyordum. Gerçi insan sadece bir kişi değildir ya, hislerimize göre bir önceki duygumuzdan kalan maskeyi çıkarıp atarız yüzümüzden hepsi bu. İyileştikimi düşüncelerine yetecek benden istedikleri her şeyi vermiştim ellerine. Ve artık öyle

düşünüyorlardı. Zaten herkes bir şekilde kaçmaz mıydı gerçeklerden? Bakan körler değil miyiz işimize gelmeyen şeyler önümüze serildiğinde? Madem gerçekler bize verildiğinde görmeyeceğiz o zaman yalan olduğuna bildiğimiz doğrularımıza sıkıca sarılalım ki hiç değilse uğruna bir şeyler verebileceğimiz inançlarımız olsun. Tıpkı psikoloğumun ona vermemi istediği gibi şeylerdi bunlar. İstedi, gerçekleştirdim. İstekler gerçekleştirilmek için değil miydi zaten?

Yaşım on dokuz ve ölmekle doğmak arasındaki arafın eşliğindeyim. Annem kanatlı doğduğumu söylerdi hep. Belki de ondan bu uçma isteğim. Ama biliyorum artık katlanamayacağım ve de kanatlanamayacağım. İnsan olamayışımın bana taktığı kancayla yaşamaktan bezmişliğin ruhumu da ilmek ilmek işlediğine şahit oluyorum. Gölgesinde güneş doğsa, batmasını isteyecek kadar doyumsuz bir varlık olma fikrini ellerimle gömüyorum. Bu yüzden kırırıyordum kanatlarımı. Ben olabilmek, insanlıktan sıyrılabilmek için. Şimdi sözümü tutmalıyım, sonsuzluğun içindeki başlangıçlarla var olmalıyım. Bilirsin anneciğim doğduğum gün öldüğüm gündü benim ve şimdi öldüğüm gün doğduğum gün olacak."

Kız, kalemi de kağıdıyla beraber oturduğu yerin hemen yanına bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı, zayıf bedeniyle yürümeye başladı. Yerde sürünen beyaz elbisesinin rüzgarla birlikte yaptığı dansa şahitlik etmenin mutluluğunu yaşadığı bir süre. Saniyeler geçmeden ise uçurumun sonuna geldi. Derin bir nefes aldı ve ardından son sözleri döküldü dudaklarından, "Gökyüzüne astığımız her yıldızın sorumlusu seçildiğimiz bu dünyada, sağlıklı olmak için tek bir şeyi armağan etmeliyiz; kendimizi."

Süzülen göz yaşına eşlik etmeyi umarak, son adımını zarifçe gökyüzüne attı.

Nida Çınar

Abartın Lütfen!

Hevesinin kırıklarını sana geri saplayan
Masumca bir zalimlik bu.
Hiç düşünmeden güldürür diye
Güvendiğin yere bir kez vurdu.

Özgürce söyleyebilirsin fikrini.
Kendini, heves ettiklerini..
Kalıplara takılma
Hevesin için seni yargıladıklarında
Sen de seslen onlara.

“Abartın lütfen!”

Çizginizin dışında kalanları,
Küçük görüp kenara attıklarınızı,
Az da olsa devamlı olanları;
Hemen,
Şimdi abartın lütfen!

Sessiz kızın basit iyiliklerini,
Düşüncelerindeki küçük güzellikleri,
Hassaslığını ve inceliğini
Basit görmeyin.
Abartın lütfen!

Ciddiyetsiz eğlenceli'nin küğümsemelerini,
Şakaya vurup hor görmelerini,
Pembe yalanların basit kötülüklerini,
Es geçmeyin
Abartın lütfen!

Dikkat edin.
Detayları izleyin.
İncelikleri sevin lütfen.

Her yapılanın bir sebebi var,
Sadece şikayet etmeyin.
Yorumlamayı bırakın ve
Kalkıp öğrenin lütfen!

Neye kibirleniyorsun,
Ne için böbürleniyorsun?

İnsanız diye, hepimizde var
Dediğiniz nankörlüğünüzü;
Abartın lütfen!

Zarar veren küçük taşların
Döşediği yoldan
Abartarak kurtulun lütfen..

Faust us.

Çiçekli Küçük Defterden

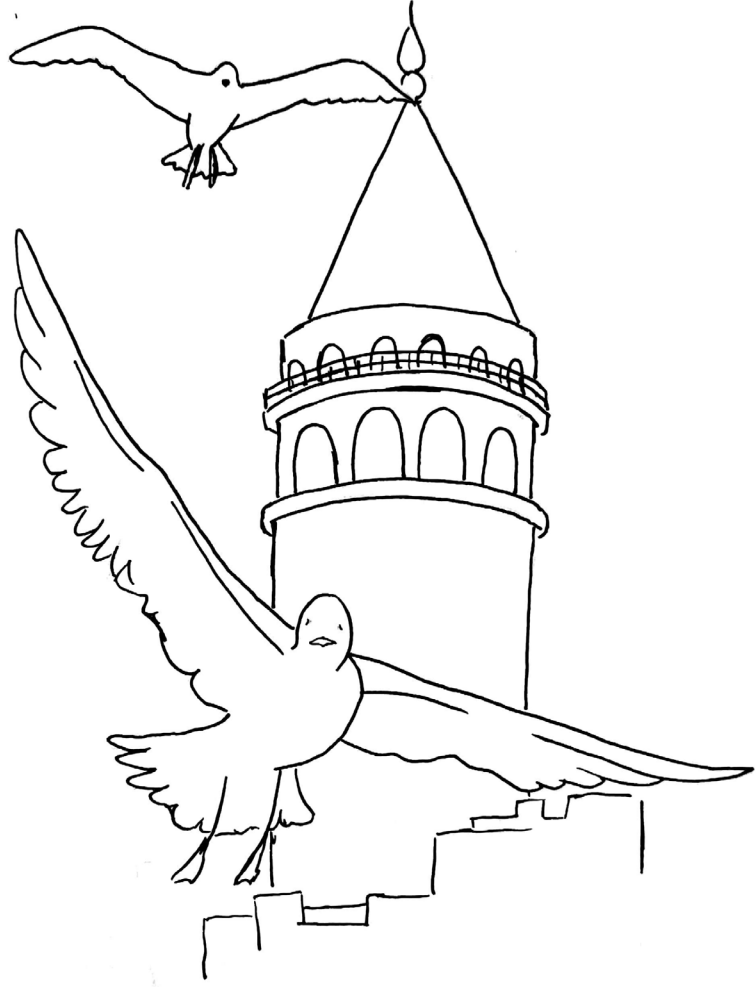
Bir öğrencinin gözünden gönlüne, kaleminden defterine İstanbul öyküsü...

06.02.22 07.56 Bakırköy-Üsküdar Marmaraya

Sabahın erkence bir vaktinde sınav için okul yolundayım. "Atom güllerinin kalmer açtığı, / Şairlerin, bilgilerin dünyalarında, / Kalmışum bir başuma, / Bir başuma ve uzak. / Biliyor musun?" diyor Ahmet Arif Anadolu'nun ağzından. Bense bir ayağım Anadolu'da bir ayağım Avrupa'da yazıyorum, yürüyorum ve bekliyorum.

Gün inceden ağarıyor. Gök hafifçe beyazlaşıyor. Kızılığımı beyaz bir kılıç yurtuyor. Havanın yumuşaklığı bebeğini kucığına battaniye ile alan bir annenin şefkati gibi narin ve merhametli... Yenikapı'dan binenler oldu. Mavi montlu bir abi oturur oturmaz başını cama yasladı ve aramızdan ayrıldı. Ne bizimle ne başka dünyada. Aralarda bir yerlerde, inceceği durağı bekliyor olmalı. Bir ablanın kitap okuduğunu görmek beni sevindirdi. "Keşke kitap okuyanlara indirim olsa." diye geçirdim içimden.

Bir genç karşıma oturdu. Pantolonu yamalı ama yaması fabrikadan. Ayakkabılarını bayadır silmemiş. Saçı tıraşlı ama tıraş da bir yarıp sanki. Galiba sakalları henüz hiç çıkmamış. Stresli ya da düşünceli, belki de sinirli. Kolluğun ucuna oturuyor. Dizlerini titretiyor. Parmakları ile oynuyor. Ayakları hafif geride. Gözlerini bir yere kitlemiş duruyor. Üsküdar'ı geldik. Yolum okuldur.

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

06.02.22 10.20 Üsküdar-Eminönü Vapur

Vapura son anda yetiştim. Üst kısma çıkıp martıları görmek, rüzgârı yüzümde hissetmek ve şehri solunmak istedim. Kulaklığımı takıp Spotify listemde karışık çala bastım. Başımı kaldırıp bakmaya ve yazmaya başladım.

Solumdaki bir kız ayaklarını sandalyeye dayanmış ve yayılmış bir hâlde yumurta içeriyor. Garip geldi. "Hadi simit yersin, poğaçaya yersin de yumurta bi değişik sanki." dedim kendi kendime. Acaba beyazın martılara atacak mı?

Hava yüzler gibi temiz. Kuşlar yiyecek bekliyor ama şu anda simidi olan kimse yok ki. Hep düşünmüşümdür: Acaba insanlar simidi martılar için mi alıyorlar yoksa kendilerine aldıklarından mı martılara veriyorlar?

Sağumda Kız Kulesi. İçinde bir sultan kızı var. Zehirlenmeyi ve masal olmayı bekliyor olmalı. Kuş kurtar kendini desek de nafile, onun masal olası var anlaşılın. O hikâye olup unutulmamak istiyor. Onu öldüren meyve sepetindeki bir yılan değil, belki de bizi böyle kandırdılar yıllar yılı. Belki de o unutulmamak için âşık oldu. Hikâye olursam kimse beni unutmaz diye düşündü herhalde. Bir kuşun ayağıyla yahut bir hizmetçinin eliyle gelen bir mektup onu öldürmüş olabilir. Bunu hiç bilemeyeceğiz.

Martılar arasına karışan bir karabatak var. Martılar onu dışlamadı. Martıların içinde de farklı cinsler var. "Simit beklemeyin, başkasından medet beklemeyin, özgürlüğe uçun kuşlar!" dedim. İçlerinden birisi, "Sus be Serdar! Kurulu düzenimiz var. Ağrısız başınıza dert açma arkadaşım!" anlamında baktı. Anladım, sustum. Acaba hangi martılar benimle konuşan bu martıyı seçti? İsimleri var mıdır? Dostları, düşmanları, yakın arkadaşları var mıdır? Yoktur sanki. Onlar Kabil'den mi ki, düşmanlık beslesinler birbirlerine. Sonuçta bütün martılar kardeştir, bazı martılar daha kardeştir.

Bayrak direğe dolanmış ve dalgalanmıyor. Durgun. Rüzgâr onu kattamış sarmış direğe. Onu oradan kurtaracak yine aynı rüzgâr. Bu bayrak celladına bağlı. Rüzgârdan medet bekliyor. "Sekeratta ölümden bekleriz medet" dizesi gibi bir an şimdi olan.

Kulağumda "Güzel ne güzel olmuşsun" çalıyor. O değil de bir kuş var, beni takip ediyor. Geçen sabah da aynen böyle izledi beni. Acaba ne istiyor? Keşke anlatabilse. Ya da o anlatıyor ben anlayamıyorum. Keşke anlaşabilsek. Bu kuş az evvelki kuştan farklı bir dil biliyor herhalde. Onunla bakışarak anlaşmıştık. Anlaşalım istiyorum ama ben insan kalayım ya da insan olayım, o da kuş kalsın. Uçmayı anlatsın bana. Öjretsün, deneyeyim. Dışarıda bir çocuk sigara içeriyor. Her ne kadar dışarıda olsak da vapurun içindeyiz. Yasak olduğuna dair anonlar dönüp duruyor ara ara. Hoş, her seferinden aynı sese aynı şekilde duyduğumuzdan olsa gerek artık duyarsızlaştık herhalde bu sese. Arkasındaki kızın yüz ifadesinden kokudan rahatsız olduğu anlaşılıyor. Ama nedense kalkmıyor. Siguradan olsa gerek, martılar kaçtı. Bu böyledir. Onlar hissederler iyiyi kötüyü.

İki tane serçe yerdeki bir parça ekmeği gagalıyorlar. Midelerinin aldığı kadar yedikten sonra arda kalanı bırakıp yükseldiler gökyüzüne doğru. Tokgözlü kuşlarmış. Vapur Eminönü'ne yanaştı. 20 dakika sürdü. Yolum var yürüyecek. Yol uzun, kervan hazır, dağlar ıssız...

Serdar Kesik

KADİFE

" Bu toprak, ellerim ve kelimelerim... Her yanım, efendim; kadife kokuyor her yanım."

Oysa ben kadife nasıl kokar bilmezdim. En köhne yerde, gözden uzak ama gönle en yakın yerdeydim. Buz kesilmiş tenleri, kalplerinin de buz kestiğini sanır; diller susar, benim dilsizliğime yoldaş olur. Solmayan kalpleri bir bana anlatır derdini. Dertlerle yıkanır bu gönlüm, yıkandıkça sırdaş olur yeni dertlere. Kimi pişman olarak gelir yanıma, gözünde akıtamadığı yaşlarla; kimi isyanıyla gelir tutmayan dizleriyle secde edip son defa yalvarmak için.

Kimsenin adını bilmem, ne iş yapmış, nereden gelir? Ama nereye gideceği mih gibi aklımdadır, gerisinin de bir önemi var mıdır zaten? Bir yükleri vardır sırtlarında kambur gibi onu taşır, hayat derler adına ; kamburunu atıp da kavuşunca huzurun kucığına ölüm olur, son olur. Ben kamburlarını tanırım, yurtlarını bilirim. Dilim varmaz hakikati söylemeye yalnız yolcu ederim onları merhamete.

Yolcu, kadife kokan o yolcu... Beyaz karlar toprağı nasıl dinginleştirse onun da üstü bembeyazdı. Konuşmaktan yorgun diliyle değil, sevgiyle çarpmış da durulmuş kalbiyle gelmişti buraya. Ayrılığın hiçbir emsali yoktu yüzünde, vuslat yakıyordu yalnız içini.

"Hu.."

Dağlardan, tepelerden ve ırmaklardan bir nefes çekti yaratanın adından. O an susmuş dili, bülbül oldu. "Hani, kopar ya bir gül dalından sonra da vazoya koyarlar. Gül solar, kurur. O vakit toprağı düşmüş bir gül hiç üzülür mü efendim, ayrıldığı için vazodan. Asıl ayrılık dalından koptuğu an düşmemiş midir içine? Ama unutuyor insan değil mi efendim? Öyle ya, öyle... Ne unutmuşlar gördüm ben bilirim. Onlar şanslıydı, hatırlayacak bir anıları vardı oysa benim dalım da göçüp gitmişti sanki."

Onda gizli bir şeyler vardı sanki, bir yanı bana öylesine uzakken bana benziyordu diğer yanı. Sanki beni anlamış gibi sözüne devam etti. "Seninle tek farkımız ne biliyor musun, bana herkes kendini pür pak anlatır. Üstelik kalplerini örterler sımsıkı dilleriyle. Sana tüm kirleriyle gelirler, gerçeği dökerler saklanmadan. Benim yanımda dünyanın en masumudurlar buradaki pişmanlıklarından eser yoktur. Ama en büyük sahtelikleri de şu: sen iyisindir, ben kötü. Ama benim yanımda çekinmezler senin iyiliğini kabul etseler de yanına gelmek istemezler. Ben dert dinleyen, herkesi haklı gören o kötü meyhaneci, sense duaların iyilerin evi musalla taşı. Kimsenin hatırlamayı bile istemediği. Ben bu bedevi gönlümü çölde yakıp da geldim buraya efendim. Yalansız, riyasız geldim."

Yanıp da gelmiş o gönlü, en serin sudan farksızdı. Yalanla kirlenmiş kamburunun altında beyazlık ışıltıyordu. Yükünü alıp da geldiğinin farkındaydı. Yükünün ona pişmanlık verdiği aşıkardı ancak korkmuyordu. "Yok, hayır efendim. İçimde bir korku bile yok, ben korkunun kucağından geldim. Yana yana geldim senin serin taşına. Günahının, sevabımın ve adaletimin sorulacağı yerdeyim ve içim hiç olmadığı kadar rahat. İnsanlar da ceza keser efendim. Hem de acımadan, gerçeği bile bilmeden bazen. Şimdi öyle değil, af nedir bilmeyen insanların yanından geldim ben. Yalnız bir şey var içimde ümit. Yavrusuna kıyamayan annenin yanına gidiyorum. Aklım hiç olmadığı kadar yerinde ve kalbim ilk defa hissediyor sanki."

Yolcu bülbül, bu yol gül bahçesiydi. Onu uğurlarken kimsede hissetmediğim şeyleri hissettim. Hislerimin adını bile koyamazken bana seslendi, bu toprak, ellerim ve kelimelerim... Her yanımda efendim, kadife kokuyor her yanımda. Beni tesiri altına alan, taşlarımı çatırdatıp susmuş dilimi böyle eden kadifeydi. Artık söylediğim, duyduğum her şey bir kadifenin yaprağından kopup gelecekti.

Sıla Burçak

Ney İdim, Nefes Oldum; İnsan İdim Can Oldum.

Kendimi bilmezdim, kalabalıkta kaybolmuş bir ney idim. Mutlak aşkın sırrına erdim, nefes oldum. Her biri insandı beni üfleyenler. Kemalime erip de işitince sırrımı, can oldular.

Bu benim sırta kavuşma hikayem. On dakika uzundur üç günlük bir kelebeğin ömrüne, beşinci gün ise mucize ; her gece karanlığı aydınlatan ayın ömründe, ömür bile değildir oysa ki bu mucize. Ondandır diyemem bu hikayem ne kadardır. Çıkarım ben yola, gönülümün, aşkımın ömrü kadardır bu yol.

Ben bir ney idim, hiç oldum. Hiçlikte kendimi buldum, cihana bedel nefes oldum.

Tarlalar boyuyduk hepimiz. Kör bir kıyunun yanında dururdu esen her yele doğru savrulan bedenlerimiz. Kader gemisinde kaptan olsan dahi çıkacak fırtınayı, ardından açacak güneşi bilemezmişsin. Ben de bilmiyordum. Bir sazlıkta diğerlerinden farkım olmadan yaşıyordum. Ancak bir gün bu her yöne savrulan güçsüz, aşkı tatmamış gönülsüz vücudum bir su hissetti. Bu bildiğim, vücudumun alıştığı, o su değildi. Sanki şu küçük vücuduma nurlar tecelli ediyordu. Her bir su damlası yok ediyordu benliğimi, karışıp Rahman'ın benliğine uzandıkça uzandım. Ben uzadım, varlığım kayboldu.

Küçük bir kamaştım, büyük görürdüm kendimi. Sonsuz semaya uzandı başım, öyle ufaldım ki gökte minik yıldız, çölde kum oldu varlığım.

Neydi bu içime doğan, kimin ateşinin külüyle yanıyordum böyle? Bu kül bile yakıyorken beni böylesine, nasıl bir yangındı bu aşkın sahibi? Duydum ki o kör kıyudan taşmış bu sular. Kendi taşlarını bile ıslatazken nasıl böyle taşıp sulayabilmişti kurak gönlümü? Ne denli bir sırdı ki bu unutturmıştu bana kendimi?

Uzaklardan bir çoban geldi. Uzanmış başımı fark edip kopardı beni toprağımdan. Sandım ki buraya kadarmış yolum, oysa o ana kadar yaşamamışım bile. Çoban içimi boşalttı önce. Sonra bekledim. Saatlerce, günlerce... Eskiden olsa o sazlıkta beklerdim aylar dahi olsa ama şimdi zordu. İçim öylesine doluydu ki o taşan sularla haykırmak istiyordum bu sevdayı. Bekledikçe yandım, yandıkça daha da farkına vardım sırların. Günü gelip her şey tamam olunca, bir insanın elinde hayat buldum. O üfledi, ben içimdeki aşkı anlattım. O üfledikçe ben nefes oldum onun körelmiş ruhuna. O insandı, ruhuna nefes buldu benimle. Tenden çıktı, can oldu içimdeki sevgiyle.

Bunlardan ibaretti benim hikayem. Çok şey anlatır oldum hiç olunca. Kendimden değildir bildiğim aslında. Yalnız tek bir bilenin sırrını anlatmaya çalışırım ancak,

Çok şey duyar oldu can olanlar. Kulaklarını açtıklarından değil, kalbine nefes aradıklarından. Yolculuğum boyu nice şeyler yaşadım. Nefes oldum beni duymak isteyenlere. Büyüktüm, hiç oldum. Asıl olanı buldum. Kıyamete kadar sürer bu sır içimde, ben bu sırrı anlattıkça var oldum.

Sıla Burçak

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

YAŞAM

“Baksana şunlara,daha üç ay önce tuzeciklerdi. Şimdi ne o parlak renklerinden ne de kadifeliğinden eser yok.Sanki görmüşler gibi değil mi?”

“Neyi görmüşler?”

“Şu kısacık zamanda fark etmişler kötülüğünü insanların,derdiyle dertlenmişler sanki dünyanın.Yavaşça surarup düşmüşler dalundan intihar misali.”

“Aman be,mecnun olmuşsun sanki.

Yaprak işte açar,solar,düşer.Yorma kafanı böyle.Hem iş var yarın ,dolunma aware aware.Hadi selamette.”

Hiç üstelemedim tekrardan laf anlatmak için.O kendi yoluna ,ben de meçhule doğru yürümeye başladım,- kendimi düşüncelerimin eline bırakarak.

Kukla gibi bazı insanlar,ellerine verilmiş küçük bir şişe tutuyorlar herbiri.Hayat verilmiş ellerine,ama bomboş içi.Belki biri gelir su doldurur içine,kum taneleri koyar belki de.Ya da belli mi olur,biri kırar o şişeyi hiç düşünmeden ,kalırlar yalnız başlarına cam parçalarıyla.

Yaşamak uğruna düşünmezler üzülükleri şeyleri.Çalışırlar,yorulurlar,gün sonunda ellerindeki üç kuruşa

mutlu olup yine aynı şeyleri yaşarlar günlerce.Yıllarca aynı şey için uğraşmak mutluluk mudur? Kaç gün lazım mutlu olmak için? Bir gün olmadığı muhakkak.Caddeler, yollar cepleri para dolu, yorgun,asık suratlarla kaplı.Kaç para lazım gülmesi için bir yüzün?Sahip olman için yıllarını vermen gerektiği kesin.

Adımlarımı yolda sıklaştırmak düşünceğim de iç içe giriyor suruyordu sanki beni.Belki çok şey bilmiyordum ama tek bildiğim bir şey varsa o da bu hayatın böyle olmaması gerektiğiydi.Önüme bir tepsi simit,yalnız güzel havalarda başında bekleyen,soğuklarda kaçan bir simitçi gibi yaşamak değil asıl olan.Soğukta dahi beklemek istiyordum ben o tepsiyi.Şayet hayat o tepsi olsa,şartına ya da kavurucu sıcak, beklerdim başını.

Yeter mi beklemek? Sürem dolsun diye gözetleyip tepsiyi ,öylece çekip gitmek dünyadan. Geliyorsun bu tepsinin başına tatmalı her bir simidi, kokusunu çekmeli derinlerine.Bu dünyaya geliyorsun tadacaksın hayatın her zerrresini.Yalnızlığını,aşkını hatta kinini.

Hayatın acısını yaşamak hayati sevmek değildir. Yapraklar gibi kendini o dallardan atmak istemek de değil. Aksine hayata nasıl bağlı olduğunu gösterir. Acısından kaçarak her şey sevecen gelir. Yaşamak, bağlı olmaktır nihayetinde. Belki gurursuzca ama yaşadığın zevkin yanında yaşadığın kötülüğe de bağlı olmalısın en tutkulu aşkla. Hatta içindeki buruklukla. Bir gün biteceğini bilerek yaşamalı bu hayatı, insan. Günün gelip dolunca vakit ,ukte kalmalı içinde. Elindeki tek hazineyi, nefesini, tükettiği an dahi mutlu olmalı. Bu yaşamı aşkı sürmeli biterken bile.

Yapraklar nasıl kopuyorsa dalından, usulca öyle kopmalı. Ardında kırgınlık, pişmanlık bırakmadan. Öyle kopmalı ki bu hayattan , dallardan nasıl yeniden yeşeriyorsa yapraklar senin ardından da yeşermeli yeniden.

Kim bilir kaç kişi fark etmeden bunları yaşadı yıllarca. Ölüme yaklaştıkça mı yavaş yavaş anlar hakikati insan? Kendisine verilen hayat denen şeyi , seneler önce başkasına verip de parça-

latmış olduğunu yeni mi fark etmiştir şu ihtiyarlar? Belki de onlardır bu çocuksu tavurları, oyuncuğu kurılmış bir mininin hüznünü taşımaları.

Bulunur oyuncuğun yenisi, ya yaşam bir gün gelip bittiğinde var mı ondan başka bir tane daha? Yürümüş yürümüş düşüncelerimin zihnimin kıyısına vurduğu gibi kendimi de sahil kıyısına vurmuşum fark etmeden. Gördüğüm şu masmavi akan sular dahi hayatı unumsatıyordu bana.

Hakikat ulaşıldır er geç. Kalkınca o sır perdesi, durulur en coşkun sular bile. Mühim olan, o sularda yüzebilme hayat boyu, durulmadan, surlar kalkmadan yüzebilme.

Sıla Burçak

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

Çizim: Şevval Dilara Kalafat

Tükenmez

Çok yanışım var benim
Sayısız, silinmez yanışlarım..
Bir an unutamadığım,
Döngüsünden kurtulamadığım..

Faus'un odasında,
Kağıt üzerinde kayan kalemi
Kan damlalarıyla dolduran adam.
Adamın kalemi doldururken duvara
Sıçrattığı kan damlalarını silmek yerine
Duvarı kana boyayan kadın

Karanlık kaderinin bitmeyen gölgesinde,
Aşk kanayarak dinlenen genç.
Beyaz kanatlarını çırtıkça,
Üzerinden geçmesini bekleyenlerin
Ömrünü kısaltan talih kuşu..

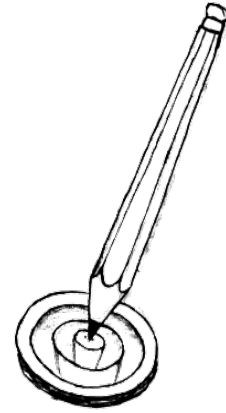
Ne yaparsan yap, yazacaklar bitmez.
Kağıdı mürekkebine batırıp çıkarmadıkça
Yanışlar tükenmez.
Yanışlarımızı yazıyorsak biz eğer bu kağıda
Ve var oluşumuz zaten bir yanışsa,
Yazdıklarımız da, yazacaklarımızı da
Hiçbir zaman doğru olmayacaksa,
Adımızın ve anılarımızın yanına
Kalemin adını da yazarız kağıda
"tükenmez."

Tükenir elbet kan.
Kanın bitmesi kalemi bitirmez.
Boşluğu kağıt,
Varlığımı kalem yaparım.
Var oldukça yazarım.

Çok yanışım var
Yanında kaldığım,
Durup durup yandığım,
Hatırımdan atamadığım
Tezgağımdan alamadığım
Yükünden kurtulamadığım..

Sardığım,
Sarıldığım,
Çok yanışım var.

Faust us.

Çizim: Merve Küçükenez